

Τρέις Μ. Κέν

Ο ταχυδρόμος

Μετάφραση

Ιωάννα Κερατζέρη

Χτυπάει

πάντα

το

γορξ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Με πέταξαν από το φορτηγό με τα σανά γύρω στο μεσημέρι. Είχα πηδήξει μέσα το προηγούμενο βράδυ, κάπου στα σύνορα, και μόλις μπήκα κάτω από την τέντα, αποκοιμήθηκα. Μου χρειαζόταν αρκετός ύπνος, ύστερα από τρεις εβδομάδες στην Τία Χουάνα, και κοιμόμουν ακόμη όταν σταμάτησαν στην άκρη του δρόμου για να κρυώσει η μηχανή. Τότε είδαν το πόδι μου που εξείχε και με πέταξαν έξω. Τους είπα κάποιες σαχλαμάρες, αλλά τα αστεία μου δεν έπιασαν, και με έδιωξαν. Μου έδωσαν, ωστόσο, τσιγάρο, και πήρα το δρόμο με τα πόδια για να βρω κάτι να φάω.

Κάπως έτσι έφτασα στην ταβέρνα Οι Δίδυμες Βαλανιδιές. Δεν ήταν παρά ένα στέκι για σάντουιτς από αυτά που βρίσκονται κατά μήκος των αυτοκινητόδρομων, ένα από τα εκατομμύρια που υπάρχουν στην Καλιφόρνια. Υπήρχε ένας χώρος που στέγαζε το εστιατόριο και αποπάνω ήταν το σπίτι, όπου ζούσαν οι ιδιοκτήτες. Έξω ήταν η αντλία της βενζίνης και από πίσω μισή ντουζίνα κιόσκια που τα ονόμαζαν συνερ-

γείο αυτοκινήτων. Μπήκα βιαστικά μέσα στο εστιατόριο και άρχισα να κοιτάζω κάτω το δρόμο. Εμφανίστηκε ο έλληνας ιδιοκτήτης και τον ρώτησα αν είχε περάσει κάποιος με μια Κάντιλακ. Του είπα ότι είχαμε κανονίσει να με πάρει μαζί του και ότι θα τρώγαμε εκεί. Ο Έλληνας απάντησε ότι ο τύπος δεν είχε περάσει εκείνη τη μέρα. Έβαλε ένα πιάτο σε κάποιο τραπέζι και με ρώτησε τι ήθελα να φάω. Ζήτησα πορτοκαλάδα, κορν φλέικς, τηγανητά αυγά με μπέικον, μεξικάνικη εντσίλαδα, τηγανίτες και καφέ.

Σε λίγο ήρθε με την πορτοκαλάδα και τα κορν φλέικς.

«Μια στιγμή. Υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω. Αν δεν φανεί αυτός ο τύπος, θα πρέπει να μου κάνεις πίστωση. Θα πλήρωνε εκείνος, γιατί εγώ είμαι άφραγκος».

«Ντάξει, φάε εσύ».

Τον είδα που τσίμπησε και σταμάτησε να μιλάει για τον τύπο με την Κάντιλακ. Κατάλαβα, σχεδόν αμέσως, ότι κάτι ήθελε.

«Τι δουλειά κάνεις;»

«Ε, απ' όλα, απ' όλα. Γιατί;»

«Πόσων χρονών είσαι;»

«Είκοσι τεσσάρων».

«Παλικάρι, ε; Θα μπορούσα να σε πάρω τώρα αμέσως στη δουλειά μου».

«Έχεις ωραίο μαγαζί».

«Καθαρός αέρας. Είναι ωραίος ο καθαρός αέρας. Όχι όπως η ομίχλη στο Λος Άντζελες. Δεν έχει καθόλου ομίχλη. Εδώ όλο τον καιρό είναι ωραία και καθαρά».

«Θα πρέπει να είναι όμορφα το βράδυ. Το μυρίζομαι».

«Κοιμάσαι ωραία. Ξέρεις από αυτοκίνητα; Να τα φτιάχνεις;»

«Βέβαια. Γεννημένος μηχανικός».

Μου είπε και άλλα για τον αέρα, για το πόσο γερός ήταν από τότε που αγόρασε αυτό το μαγαζί και ότι δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί του είχε φύγει ο βοηθός του. Εγώ μπορούσα να καταλάβω γιατί, αλλά συνέχιζα να τρώω.

«Λοιπόν; Νομίζεις ότι θα σ' αρέσει εδώ;»

Είχα κιόλας τελειώσει τον καφέ μου και άναβα το πούρο που μου είχε δώσει. «Θα σου πω πώς έχει το πράγμα. Έχω κάνα δυο άλλες προτάσεις, αυτό είναι το πρόβλημά μου. Αλλά θα το σκεφτώ. Σίγουρα θα το σκεφτώ».

Τότε την είδα. Ήταν πίσω, στην κουζίνα, αλλά βγήκε για να μαζέψει τα πιάτα μου. Αν εξαιρέσεις το γεγονός ότι είχε εντυπωσιακό σώμα, δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφη, αλλά είχε ένα κατσούφικο ύφος και τα πεταχτά χείλη της με προκαλούσαν να τα δαγκώσω.

«Η γυναίκα μου».

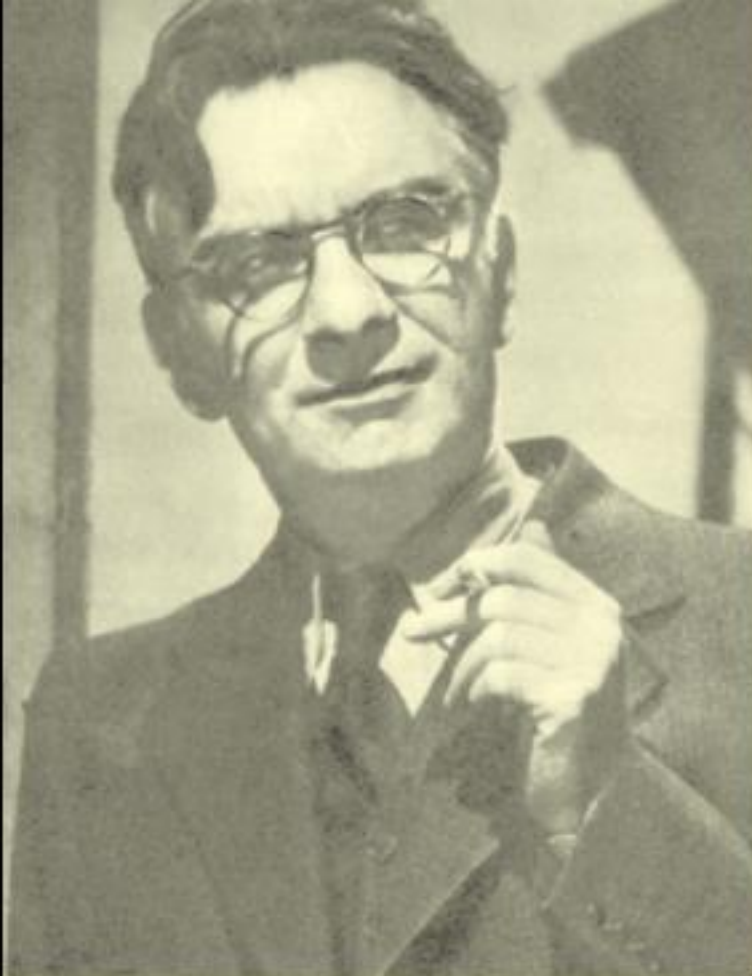
Εκείνη δεν με κοίταξε. Έκανα νόημα στον Έλληνα, κούνησα το πούρο μου, και αυτό ήταν όλο. Έφυγε με τα πιάτα, και τόσο για εκείνον όσο και για μένα, ήταν σαν να μην είχε εμφανιστεί ποτέ εκεί. Τότε έφυγα, αλλά σε πέντε λεπτά ξαναγύρισα ν' αφήσω ένα μήνυμα για τον τύπο με την Κάντιλακ. Μου πήρε μισή ώρα για να καταφέρω να πείσω τον Έλληνα, αλλά στο τέλος βρισκόμουν στην αντλία, φτιάχνοντας κλαταρισμένα λάστιχα.

«Πώς σε λένε;»

«Φρανκ Τσέιμπερς».

«Εμένα Νικ Παπαδάκη».

Δώσαμε τα χέρια κι έφυγε. Ύστερα από ένα λεπτό τον άκουσα να τραγουδάει. Είχε ωραία φωνή. Από την αντλία μπορούσα να βλέπω αρκετά καλά την κουζίνα.

Ο Τζέιμς Μάλαχαν Κέιν γεννήθηκε το 1892 στο Μέριλαντ, όπου και πέθανε το 1977. Σπούδασε στο Ουάσινγκτον Κόλετζ, όπου δίδασκε ο πατέρας του, ενώ από τη μητέρα του, τραγουδίστρια όπερας, κληρονόμησε μια αγάπη για τη μουσική που διαφαίνεται και σε αρκετά έργα του. Ύστερα από τις σπουδές του άρχισε να αρθρογραφεί σε εφημερίδες και περιοδικά, γράφοντας μεταξύ άλλων για τα *New York World* και *The New Yorker*. Το 1917 επιστρατεύθηκε και πέρασε τον τελευταίο χρόνο του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου στη Γαλλία, γράφοντας για ένα περιοδικό του στρατού.

Το 1931 έφυγε για το Χόλιγουντ, όπου εργάστηκε δεκαεπτά χρόνια ως σεναριογράφος για λογαριασμό της Κολούμπια, της Παραμάουντ και της Γιουνιβέρσαλ. Το πρώτο του μυθιστόρημα *Ο ταχυδρόμος χτυπάει πάντα δυο φορές* κυκλοφόρησε το 1934, σκανδαλίζοντας τη συντηρητική αμερικανική κοινωνία. Ακολούθησαν το *Διπλό άλλοθι* το 1936, η *Θύελλα σε μπτρική καρδιά* το 1941 κ.ά. Το έργο του περιλαμβάνει πάνω από δεκαπέντε μυθιστορήματα, καθώς και συλλογές διηγημάτων.

Με ζωντανό, άμεσο ύφος, που επηρέασε μέχρι και τον Καμί στη συγγραφή του έργου του *Ο ξένος*, ο Κέιν υπήρξε πρωτοπόρος για την εποχή του και θεωρείται πλέον κλασικός συγγραφέας της αστυνομικής και όχι μόνο λογοτεχνίας. Πολλά βιβλία του έχουν μεταφερθεί στη μικρή και στη μεγάλη οθόνη – στην περίπτωση του *Ταχυδρόμου* μάλιστα τέσσερις φορές. Έλαβε το Ανώτατο Βραβείο της Ένωσης Αμερικανών Συγγραφέων Αστυνομικού Μυθιστορήματος, παντρεύτηκε τέσσερις φορές και συνέχισε να γράφει μέχρι τον θάνατό του σε ηλικία 85 ετών, παρότι τα μετέπειτα έργα του δεν γνώρισαν την ίδια επιτυχία.

ISBN:978-618-03-1413-7

9 786180 314137

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81413